

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1987

гр. София, 17.01.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВАЛЕРИЯ Р. ДИЕВА

като разгледа докладваното от ВАЛЕРИЯ Р. ДИЕВА Гражданско дело № 20221110127165 по описа за 2022 година

Извършена е проверка по реда на чл. 140, ал. 1 ГПК.

Делото е образувано по искова молба, подадена от Ж. С. Д., ЕГН *****, срещу „К.

Ответникът е подал писмен отговор в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК.

Исковата молба е редовна и предявените искове са допустими, поради което делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

Ищецът с исковата молба, както и ответникът с отговора на исковата молба са представили относими и необходими писмени доказателства, чието приемане е допустимо.

Ищецът е направил доказателствено искане за допускане на съдебно-счетоводна експертиза, но същата е във връзка с оттегляния иск за неполучен бонус от ищцата, поради което е неотносима и не следва да бъде допускана. По отношение на искането в молба от 27.06.2022 г. да се постави задача за изчисляване размера на дължимото обезщетение за оставане без работа, доколкото размерът на същото не е спорен, то искането следва да се отхвърли.

Ищецът е направил искане по чл. 190 ГПК за задължаване на ответника да представи трудовото й досие, както и решение на изплащане на бонуси на служителите, което искане следва да бъде отхвърлено, доколкото с отговора на исковата молба ответникът е представил трудовото досие на ищцата, а поисканото решение е неотносимо към предмета на доказване, доколкото искът за изплащането на неизплатен бонус е оттеглен от ищцата.

Ответникът е поискал да му бъдат допуснати двама свидетели при режим на довеждане във връзка с установяване на посочените в отговора на исковата молба обстоятелства, което искане съдът счита за допустимо и необходимо, поради което следва да бъде уважено.

Следва да бъде насрочено открито заседание за разглеждане на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 140 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените към исковата молба и отговора на исковата молба писмени доказателства.

ДОПУСКА двама свидетели при режим на довеждане от страна на **ответника** за доказване на твърдените в отговора на исковата молба обстоятелства.

ОТХВЪРЛЯ искането на ищеца по чл. 190 ГПК, както и искането на ищеца за допускане на съдебно-счетоводна експертиза.

НАСРОЧВА открито съдебно заседание за **06.04.2023 г., 10:30 часа**, за когато да се призоват страните.

На страните да се изпрати препис от настоящото определение, на ищеца – и препис от отговора, ведно с приложенията към него.

СЪДЪТ ПРИКАНВА страните към **спогодба**, като им разяснява, че по този начин ще уредят по-бързо спора между тях, а при приключване на делото със спогодба половината от държавната такса подлежи на връщане съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 9 ГПК.

УКАЗВА на страните, че най-късно в първото по делото съдебно заседание могат да изразят **становищата си** във връзка с дадените от съда указания и проекта за доклад по делото, както и да предприемат съответните процесуални действия.

УКАЗВА на страните, че ако не изпълнят дадените от съда указания в горепосочения срок, същите **губят** възможността да направят това по-късно освен ако пропусъкът се дължи на особени непредвидени обстоятелства.

УКАЗВА на страните, че съобразно чл. 238 от ГПК, срещу тях може да бъде постановено **неприсъствено решение** по искане на другата страна и при следните предпоставки: за ответника- ако не е представил в срок отговор на исковата молба и не се е явил в първото по делото заседание, без да е направил искане за разглеждането му в негово отсъствие; за ищеца- ако не се е явил в първото по делото заседание, не е взел становище по отговора на исковата молба и не е поискал разглеждане на делото в негово отсъствие.

УКАЗВА на страните, че, ако отсъстват повече от един месец от **адреса**, който са съобщили по делото или на който веднъж им е връчено съобщение, са длъжни да уведомят съда за новия си адрес. При неизпълнение на това задължение всички съобщения ще се приложат към делото и ще се считат за редовно връчени.

СЪСТАВЯ на основание чл. 140, ал. 3 ГПК проект за доклад, както следва:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ и евентуални иски с правно основание чл. 220 КТ и чл. 86 ЗЗД.

Ищцата твърди, че на 24.08.2021 г. е сключила трудов договор № ., като приела да изпълнява длъжността „М.“, с място на работа: гр. В. г., съгласно Трудов договор с № ./24.08.2021 г., сключен на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 и чл. 70 КТ, който трудов договор бил сключен за неограничено време, като бил уговорен 6-месечен изпитателен срок в полза на работодателя, считано от 01.09.2021 г. Посочва, че със Заповед № .23.03.2022 г. на работодателя, на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е било прекратено трудовото правоотношение на ищцата, считано от 24.03.2022 г. Твърди, че заповедта е била изпратена по пощата и получена от нея на 06.04.2022 г. Посочва, че между страните е било сключено и Допълнително споразумение към Трудовия договор № ./24.08.2021 г., съгласно което на служителя следвало да се заплаща допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в процент върху основната заплата, определена с индивидуалния трудов договор, както и Допълнително споразумение към Трудовия договор № 1/15.12.2021 г., съгласно което страните се споразумели служителят да премине от длъжност „Р.“, като договореното брутно месечно възнаграждение към датата на влизане в сила на споразумението било в размер на 3 050 лв., а срокът на предизвестие при прекратяване на безсрочен трудов договор бил 30 дни, еднакъв за двете страни. Счита, че уволнението е незаконно, тъй като същото се е осъществило след изтичането на уговорения изпитателен срок. Сочи, че е отсъствала в отпуск по болест 18 работни дни, като счита че поради това изпитателният срок е следвало да изтече на 19.03.2022 г., а трудовият договор е бил прекратен на 24.03.2022 г. Посочва, че срокът на предизвестие при прекратяване на договора е 30 дни, поради което ответникът дължи обезщетение за неспазване на предизвестието. Посочва, че дължимата сума за обезщетение, поради оставането ѝ без работа за периода от 24.03.2022 г. до 24.09.2022 г. е формирана въз основа на последното ѝ брутно месечно възнаграждение за м. януари в размер на 3113.24 лв. и е общ в размер на 18 679,44 лв. /мес. x 3113.24 лв./. С оглед гореизложеното моли съда да постанови решение, с което да признае за незаконно и да отмени уволнението, извършено със Заповед № .23.03.2022 г. на „К.“, с което на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда е прекратено трудовото правоотношение на Ж. С. Д., да осъди ответника ѝ да заплати сумата в размер на **18 679,44 лв.**, представляваща обезщетение за времето, в което е останал без работа за периода от 24.03.2022 г. до 24.09.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане, както и в условията на евентуалност, при отхвърляне на исковете по чл. 344 КТ – да осъди ответника да заплати на ищеца сумата в размер на **3 050 лв.** – обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ за неспазения срок на предизвестието при прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда, до окончателното ѝ изплащане и мораторна лихва върху главницата от 3050 лв. за периода от 24.03.2022 г. до 24.05.2022 г. в размер на **52,53 лв.** /съгласно последната уточнителна молба от 25.07.2022 г./.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от страна на ответника, с който оспорва предявените като недопустими и неоснователни. Счита, че за ищцата липсва интерес от предявения иск за обезщетение за неспазено предизвестие от

ответника. Оспорва, че изпитателният срок е бил изтекъл към датата на уволнението, като оспорва начина, по който ищцата го е изчислила. Счита, че освен отпуска поради временна неработоспособност заради болест, ищцата е ползвала и платен годишен отпуск, а освен това в един от дните не се явила на работа. Посочва, че ищцата е използвала 4 дни платен годишен отпуск – на 10.02.2022 г. един работен ден и от 14.03.2022 г. до 16.03.2022 г. – три работни дни. Счита, че ищцата неправилно е изчислила удължаването на изпитателния срок поради временна неработоспособност, поради което изпитателният срок следва да изтече на 31.03.2022 г. Ответникът твърди, че ищцата е била информирана за уволнението още на 23.03.2022 г. Оспорва иска за неспазено предизвестие освен като недопустим и като неоснователен, поради факта, че договорът не бил прекратен с предизвестие, а работодателят се е позовал на клаузата за изпитателен срок. Оспорва иска за заплащане на обезщетение поради оставането без работа, поради неоснователността на иска с квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, а освен това счита, че не е доказано, че ищцата е останал без работа, освен това счита същият иск за преждевременно заведен.

Разпределение на доказателствената тежест:

По предявените иски по чл. 344, ал. 1, т. 1 и чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че е работил по трудово правоотношение с ответника, че същото е било прекратено с оспорената заповед, размера на brutното трудово възнаграждение за пълен работен месец, предхождащ месеца на уволнението, обстоятелството, че е останал без работа за посочения в исковата молба шестмесечен период, както и че оставането без работа е в причинна връзка с уволнението. **УКАЗВА** на ищцата, че **НЕ** сочи доказателства, че е останала без работа за целия период от шест месеца от датата на прекратяване на трудовото правоотношение.

В тежест на ответника е да докаже, че уволнението е законосъобразно извършено на соченото от него основание, а именно – че същото е извършено в изпитателния срок.

По иска с правна квалификация чл. 220, ал. 1 КТ в тежест на ищеца е да докаже: прекратяване на трудовото правоотношение при условията на дължимо предизвестие от страната и неспазен срок на същото; размер на brutното трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец.

В тежест на ответника е да докаже възраженията си.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже настъпване на падежа на главното задължение и изпадане на ответника в забава, както и размера на претендираното обезщетение за забава.

В тежест на ответника е да установи погасяване на главницата на падежа.

На основание чл. 153 ГПК безспорни между страните са обстоятелствата, че между страните е било налице трудово правоотношение съгласно трудов договор № . от 24.08.2021 г., като договорът бил сключен с 6-месечен изпитателен срок, уговорен в полза на работодателя. Не е спорно между страните, че са били сключени и Допълнително споразумение към Трудовия договор № ./24.08.2021 г. и Допълнително споразумение към

Трудовия договор № 1/15.12.2021 г. Между страните не се спори, че правоотношението е прекратено от работодателя със Заповед № .23.03.2022 г. на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда, считано от 24.03.2022 г.; че размерът на последното получено от ищеца брутно трудово възнаграждение преди уволнението е 3113.24 лв., а на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ за период от шест месеца от датата на уволнението – 18 679.44 лв.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____